

**UCHWAŁA NR
RADY MIASTA BIAŁYSTOK**

z dnia 2015 r.

w sprawie nadania nazwy ulicy, położonej w Białymstoku na osiedlu nr 18 - Nowe Miasto

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 i poz. 1890) uchwała się, co następuje:

§ 1. Ulicy położonej w Białymstoku na osiedlu nr 18 – Nowe Miasto, w obrębie nr 7 – Ścianka, obejmującej część działki o numerze geodezyjnym 302/3, oznaczonej kolorem żółtym na mapie stanowiącej załącznik do niniejszej uchwały, nadaje się nazwę – **Władysława Paszkowskiego**.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Białegostoku.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Podlaskiego.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Mariusz Krzysztof Gromko

Załącznik do Uchwały Nr
Rady Miasta Białystok
z dnia.....2015 r.

UZASADNIENIE

Nadanie nazwy ulicy podyktowane jest koniecznością ustalenia numerów porządkowych nowopowstającym budynkom w tym rejonie.

Proponowana do nazwania ulica położona jest w obrębie nr 7 – Ścianka, na części działki oznaczonej numerem geodezyjnym 302/3, stanowiącej własność Gminy Białystok.

Obszar na którym położona jest ww. ulica objęty jest ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonego Uchwałą Nr LXI/748/06 Rady Miejskiej Białegostoku z dnia 25 września 2006 r. (KD – 7PJ – ciąg pieszo – jezdny, część KD – 4L – projektowana ulica lokalna).

Propozycja nazwy ulicy imieniem Władysława Paszkowskiego pochodzi z rejestru proponowanych nazw ulic i placów miasta Białegostoku, została złożona przez Podlaskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

Władysław Paszkowski (1905–1982) to inżynier, architekt, pierwszy Wojewódzki Konserwator Zabytków województwa białostockiego, organizator służby konserwatorskiej, twórca pierwszego w dziejach Białegostoku muzeum regionalnego.

Urodził się 18 grudnia 1905 r. w Smoleńsku. Tu rozpoczął naukę w szkole powszechnej. W 1917 r. wraz z rodzicami i bratem przyjechał do Polski i zamieszkał w Wilnie. Naukę kontynuował w szkole zawodowej im. Promienistych. Od września 1925 r. uczęszczał do Państwowej Szkoły Technicznej na wydział budowlany. W 1930 r. zdał egzamin końcowy, a przez kolejne trzy lata pracował jako praktykant dozoru technicznego w Prywatnej Spółce Sporządzania Planów w Wilnie. W 1934 r. został zatrudniony w Oddziale Sztuki Wileńskiego Urzędu Wojewódzkiego, gdzie zajmował się pomiarami obiektów zabytkowych i ich fotografowaniem, pełnił obowiązki kierownika robót i projektowania oraz brał udział w pracach prowadzonych na Placu Katedralnym, Górze Zamkowej, a także przeprowadził pomiary niwelacyjne terenu w Trokach.

Na początku 1945 r. przyjechał wraz z małżonką do Białegostoku. W kwietniu rozpoczął pracę w Wydziale Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego. Otrzymał stanowisko pełniącego obowiązki konserwatora zabytków, a od stycznia 1948 r. przyjął dodatkową funkcję kierownika oddziału w tymże wydziale. Po siedmiu miesiącach został mianowany Konserwatorem Zabytków. Rok później Naczelna Dyrekcja Muzeów i Ochrony Zabytków Ministerstwa Kultury i Sztuki powierzyła mu organizację muzeum regionalnego, które umieścił w wyremontowanym prawym skrzydle pałacu Branickich. Od momentu podjęcia pracy w Białymstoku, mając wileńskie doświadczenie konserwatorskie i organizacyjne, a także oparcie w ludziach przybyłych z Wilna (szczególnie w architekcie Stanisławie Bukowskim), przystąpił do ratowania najcenniejszych zabytkowych obiektów architektonicznych, które w czasie wojny uległy znacznemu uszkodzeniu. W tym celu już w 1947 r. zorganizował Pracownię Konserwacji Architektury i dodatkowo nią kierował, do momentu powstania w Białymstoku Przedsiębiorstwa Państwowego Pracowni Konserwacji Zabytków.

Nominację na Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków Władysław Paszkowski otrzymał 1 sierpnia 1955 r. W tymże roku Państwowa Komisja Weryfikacyjno – Egzaminacyjna przy Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej, uznając jego dorobek w zakresie konserwacji i projektowania zabytkowych obiektów, nadała mu tytuł inżyniera architekta.

Pierwszymi obiektami przy których podjęto prace konserwatorskie były zabytki o znacznej randze architektonicznej i historycznej tj.: pałac Branickich, Pałacyk Gościnny, klasztor SS. Miłosierdzia, Zbrojownia oraz Komora Celna na Wysokim Stoczku. Poza białostockimi obiektami zabytkowymi podjął się także ratowania zabytków Tykocina i Supraśla. Ponadto prace konserwatorskie prowadzono m. in.: w Choroszczy przy poddominikańskim XVIII – wiecznym kościele, w Drohiczyźnie przy zespołach klasztornych, w Łomży przy gotyckim kościele katedralnym, w Wiźnie przy rekonstrukcji kościoła gotyckiego, w Mielniku przy ruinach zamkowego gotyckiego kościoła, w Sejnach przy renesansowym klasztorze dominikanów i wielu innych budynkach i dworach (np. w Łosośnej, Pawłowiczach, Bęcławie, Tyborach Kamiance).

Niemal jednocześnie z prowadzeniem robót konserwatorskich w architektonicznych obiektach zabytkowych Paszkowski podjął problem ochrony parków i ogrodów położonych w sąsiedztwie historycznych budowli. Już w latach 50 – tych przy udziale architekta Stanisława Bukowskiego przystąpiono do rekonstrukcji parku przy pałacu Branickich. Porządkowano również ogrody przy pałacach w Dojlidach, Choroszczy, Dowsupdzie i Rudce.

Wiele czasu poświęcał popularyzacji zabytków woj. białostockiego, organizując ogólnopolskie konferencje konserwatorskie (1957 r. – Supraśl, 1958 r. – Augustów). Przedstawiał na nich zagadnienia dotyczące zabezpieczenia i zachowania budownictwa ludowego w regionie oraz prac konserwatorskich prowadzonych w zespołach klasztornych w Supraślu i Wigrach, a także ochrony Kanału Augustowskiego. Konferencje były połączone z objazdami po terenie, dzięki czemu przybliżały uczestnikom wiedzę o bogactwie kulturowym ziemi północno – wschodniej Polski. On także w 1963 r. zainspirował Wytwórnę Filmów Dokumentalnych w Warszawie do nakręcenia filmu o zabytkach w Tykocinie.

Za swoją działalność zawodową otrzymał wiele odznaczeń i wyróżnień związanych z ochroną zabytków tj.: Złota Odznaka za Opiekę nad Zabytkami (1964 r.), Złota Odznaka PTTK (1965 r.), Zasłużony Działacz Kultury (1968 r. i 1971 r.), Złoty Krzyż Zasługi (1969 r.), Zasłużony Pracownik Rady Narodowej (1970 r.), Zasłużony Białostoczyźnie oraz Krzyż Orderu Odrodzenia Polski (1974 r.). Jego nazwisko zostało wpisane do Księgi Zasłużonych Białostoczyźnie.

Pozostawiony przez Władysława Paszkowskiego dorobek konserwatorski, architektoniczny i projektowy jest ogromny. W ciągu 38 – letniej pracy na Białostoczyźnie przyczynił się do zachowania wielu zabytkowych budowli, które weszły do kart historii i kultury narodowej. Jego dokonania zasługują na najwyższe uznanie, szacunek i upamiętnienie. Praca w zakresie ochrony dóbr kultury była jego wielką pasją życiową, a nie tylko obowiązkiem.

Zmarł 2 października 1982 r. Został pochowany na cmentarzu św. Rocha w Białymstoku.

Biorąc pod uwagę powyższe, podjęcie stosownej uchwały jest zasadne.